

Μουσικοί, τριαντάρηδες και αγωνιστές

Ο Γιώργος Παναγιωτίδης, μέλος της «Τετρακτύς», μιλάει στην «Κ»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
Της **ΓΙΩΤΑΣ ΣΥΚΚΑ**

Είναι ένα από τα ανερχόμενα κουαρτέτα εγχόρδων, με δυναμική, ύφος, τεχνική και χαρακτήρα. Όλοι τους τριάντα και κάτι, ταλαντούχοι, εκπαιδευμένοι σε πανεπιστήμια υψηλών προδιαγραφών, με θητεία σε καλές ορχήστρες. Ο Γιώργος Παναγιωτίδης, κάτοχος πρώτου παγκοσμίου βραβείου στο βιολί, είναι αναπληρωτής εξάρχοντας στην Καμεράτα, ο αδερφός του Κώστας (ο μεγαλύτερος της παρέας) από τα πρώτα βιολιά της Συμφωνικής της ΕΡΤ, ο Ali Basegmezler κορυφαίος στις βιόλες της Καμεράτας, ενώ ο Δημήτρης Τραυλός (γιος του συνθέτη Μιχάλη Τραυλού) είναι μόνιμος μουσικός στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών.

Όλοι τους αποτελούν το κουαρτέτο εγχόρδων Τετρακτύς. Έχουν λοιπόν κάθε λόγο να χαίρονται που συμμετέχουν στο Samos Young Artists Festival (11 Αυγούστου),

πολύ περισσότερο που η τετρακτύς είναι η ουσία της διδασκαλίας και το ιερό σύμβολο των Πυθαγορείων (οι δέκα συμβολικές τελείες και το σύμβολο της αρμονίας). Αυτό λέει ο Γιώργος Παναγιωτίδης μιλώντας για το πρόγραμμα της συναυλίας τους, που περιλαμβάνει Μπαχ, Σκαλκώτα, Σοστακόβιτς και Μπετόβεν, αλλά και τις «αναπάντεχες συναντήσεις με τις ιδιαίτερες ατμόσφαιρες» που επιδιώκουν στις εμφανίσεις τους.

— Πάντα ήταν δύσκολο να επιβιώσει ένας μουσικός της κλασικής μουσικής στην Ελλάδα. Σήμερα φαντάζομαι ότι αγγίζει τα όρια της αυτοθυσίας. Η μήπως, αν είναι καλός, θα τα καταφέρει; — Η κατάσταση στην Ελλάδα είναι πολύ άσχημη. Τώρα αρχίζει να δυσκολεύει και στο εξωτερικό. Οι δουλειές λιγοστεύουν, παρότι τα σύνολα είναι πολλά. Είμαστε σε μια ζούγκλα επιβίωσης. Η παρουσία του δικού μας κουαρτέτου στο θεσμό του Μεγάρου του Rising

Το κουαρτέτο εγχόρδων «Τετρακτύς» (Γιώργος και Κώστας Παναγιωτίδης, Ali Basegmezler και Δημήτρης Τραυλός) συμμετέχει στο Samos Young Artists festival.

«Οι δουλειές λιγοστεύουν, αν και τα σύνολα είναι πολλά. Θα περάσουμε δύσκολα όλοι, και οι μουσικοί της Κεντρικής Ευρώπης».

Stars 2011-12, του European Concert Hall Organisation μάς έδωσε ώθηση. Για παράδειγμα μάς ξανακάλεσαν στο Concertgebouw Amsterdam. Αυτό για έναν νέο μουσικό είναι ελπίδα ότι μας κρατάει. Νο-

μίζω ότι θα περάσουμε δύσκολα όλοι και οι μουσικοί της κεντρικής Ευρώπης.

— Παρ' όλα αυτά βλέπουμε τα τελευταία χρόνια να δημιουργούνται κουαρτέτα, σεξτέτα. Υπάρχει ενδιαφέρον ώστε να συντηρούνται;

— Σε μια δουλειά μοναχική, που πρέπει να μελετάς ώρες, όλοι έχουν συναδέλφους από το να διαβάζουν μόνοι στο δωμάτιό τους. Ετσι κι αλλιώς σολίστ για να γίνεις δεν είναι εύκολο. Δεν γίνεσαι εύκολα Καβάκος. Είναι λοιπόν μια ωραία διαφυγή από το σύνολο των ορχη-

στρών. Στην ορχήστρα κάνεσαι, δεν είσαι απαραίτητα σημαντικός, ούτε εσύ ούτε η άποψή σου.

— Πώς νιώθει ένας μουσικός σε ένα τέτοιο σύνολο;

— Στρατιώτης είσαι, που πρέπει να κάνεις σωστά τη δουλειά σου μέσα από την άποψη του μάστρου. Όμως πρέπει να έχουμε συγκεκριμένους κανόνες και πειθαρχία, δεν λειτουργείς χωρίς οργάνωση.

— Στα 13 σας κερδίσατε ένα παγκόσμιο βραβείο και ασχοληθήκατε με το βιολί επαγγελματικά όπως και ο αδερφός σας. Τι σημαίνει αυτό για μία οικογένεια;

— Ο πατέρας μου έπαιζε βιολί

όταν ακόμη υπήρχε Εθνικό Ωδείο στη Δράμα, αλλά τελικά σπούδασε γιατρός. Θυμάμαι στη Γ' Γυμνασίου, επειδή ήμουν πολύ καλός μαθητής, μου ζήτησε να διαλέξω ανάμεσα στην ιατρική και τη μουσική, τονίζοντάς μου ότι θα ασχολούμαι με ασθενείς και χειρουργεία στη μία περίπτωση και στην άλλη με τον πρωταθλητισμό. Όταν ένα παιδί το προορίζεις -εφόσον το θέλει και το ίδιο- να ασχοληθεί με την κλασική μουσική, πρέπει να αφοσιωθεί ιδιαίτερα ως γονιός. Το πρόγραμμα είναι σκληρό και για τους δύο. Σαν να δίνεις πανελάνιες κάθε χρονιά.

«Είναι χαζό να είσαι στημένος»

— Αν κρίνει κανείς από το ρεπερτόριό σας που περιλαμβάνει από Μότσαρτ έως Λιγκέτι, αλλά και από τον τρόπο που φωτογραφίζεστε όλοι σας, δείχνετε ότι έχετε ανάγκη να είστε απρόσμενοι. Είναι έτσι;

— Δεν υφίσταται πλέον νέο κουαρτέτο που να μην έχει στο ρεπερτόριό του και μοντέρνο προγραμματισμό. Αλίμονο στον νέο που δεν έχει διάθεση να πειραματιστεί. Όσο για τις φωτογραφίες, το μάρκετινγκ της εποχής επιβάλλει να δείξεις όλες τις πτυχές του χαρακτήρα σου. Οτι εκτός από σοβαρό μουσικό, είσαι κι ένας χαρούμενος άνθρωπος που θέλει να δοκιμάζει. Είναι χαζό να είσαι στημένος στα 30 σου. Και ποιος δεν θέλει να δει χαρούμενα αστραφτερά κορίτσια να παίζουν ή να τραγουδούν. Το κακό αρχίζει όταν το οπτικό με το ακουστικό μέρος μπαίνουν στην ίδια μοίρα. Το μάρκετινγκ έχει εισχωρήσει για τα καλά στην κλασική. Εμένα πάντως δεν θα με πείραζε να δω μια άσχημη κοντρούλα στη σκηνή, που όταν τραγουδάει βγάζει έναν καταπληκτικό ήχο.

— Υπάρχουν και άλλα σύνολα, με πιο σημαντικό το Kronos Quartet, που πειραματίζονται ακόμη και με σύγχρονους λαϊκούς συνθέτες, παίζοντας ακόμη και Χέντριξ. Ποια είναι τα πιο τολμηρά σας όνειρα σε σχέση με το ρεπερτόριο;

— Είναι ένα καταπληκτικό σχήμα, αλλά και από τους πρωτεργάτες του μάρκετινγκ. Γενικά οι Αμερικανοί καλλιτέχνες της κλασικής δεν έχουν τα κρατάματα και τις ηθικές αναστολές των Ευρωπαίων συναδέλφων τους. Διαφέρουν και στο ύφος του παιχνιδιού. Το ευρωπαϊκό κουαρτέτο γνωρίζει καλά ότι σε ένα κομμάτι που έγραψε ο Σοστακόβιτς, για παράδειγμα, για την άφιξη του στρατού των SS, το τέμπο πρέπει να είναι βαρύ και αργό. Δεν θα το παίξουν γρήγορα. Ο Αμερικανός μουσικός θα το κάνει γιατί έχει περισσότερο χειροκρότημα. Όσο για το ρεπερτόριο, δεν θα έμπλεκα ποτέ ένα κουαρτέτο με ένα μπουζούκι ή μια κρητική ή ηπειρωτική λύρα.

